

EXTRA EDITIE

Erfgoed Magazine Enschede

Een uitgave van de Stichting Cultureel Erfgoed Enschede augustus 2026

Eigenlijk is het gekkenwerk, maar toch.....

Deze uitspraak is afkomstig van Matthijs Wanrooij, monumenteigenaar van Huis te Breckelenkamp in Lattrop.

Op de vraag of dit genoemd mag worden antwoordt hij; "Zet het maar boven het artikel omdat het wel aangeeft hoe het soms voelt".

Een bijzondere ontmoeting met een aardige, bevlogen man vol historische kennis en wetenswaardigheden.

Hierna volgt het verhaal

Op een mooie dinsdagmiddag vindt het interview plaats met Matthijs Wanrooij, monumenteigenaar van Landgoed Huis te Breckelenkamp te Lattrop. Dit landgoed ligt prachtig verscholen in het Twentse coulissenlandschap.

Na een hartelijk ontvangst neemt hij ons mee naar de grote zaal, waar hij vertelt over de prachtige gebrandschilderde ramen, die na restauratie weer teruggeplaatst zijn. Bij het binnenkomen van het Huis te Breckelenkamp voel je de rijke geschiedenis in alles wat je ziet.

Heel veel bijzondere historische elementen zijn bewaard gebleven of door het echtpaar met liefde in ere hersteld.

Vanuit de grote zaal komen we via een kleine, maar steile trap in de bibliotheek, waarbij de hoeveelheid antiquarische boeken opvalt, waarna je blik naar boven wordt getrokken door een heel bijzonder beschilderd houten plafond uit de zestiende eeuw, uniek in z'n soort.

De hele ruimte ademt wederom zoveel historie waar je bijna stil van wordt.

Daar zijn we natuurlijk niet voor gekomen en na het serveren van de thee komt er een mooi gesprek op gang.

Allereerst worden er wat meer algemene vragen gesteld over de staat en onderhoud van het Huis en al pratende wordt duidelijk dat hier veel eigen kapitaal mee gemoeid gaat om het Huis en landgoed in een goede staat van onderhoud te behouden.

Matthijs vertelt dat het verkrijgen van rijks- en gemeentelijke subsidies steeds lastiger is en dat het belang om dit monument te behouden voor het nageslacht landelijk gezien niet hoog op de prioriteitenlijst staat.

Een glimp van emotie en zorg is te horen in zijn relaas hierover.

Al bij de eerste aanblik van het Huis, destijds in 1991, in slechte staat, werd hem duidelijk dat dit het was waar zij naar op zoek waren geweest en de rijke historie van deze ruim 400 jaar oude Havezate te Breckelenkamp raakte hem diep.

Bij zijn vrouw duurde het iets langer om dit te ervaren, in eerste instantie was ze ertegen, maar uiteindelijk hebben zij beiden dit Huis in hun hart gesloten en wilden dit Huis herstellen en behouden.

Tijdens het gesprek wordt mijn blik getrokken naar een bijzondere schildering in deze bibliotheek. Nadat ik Matthijs hierop attent maak komt er een kleine glimlach op zijn gezicht en met enige trots vertelt hij de betekenis hiervan.

Het blijkt een teken van verbintenis te zijn tussen zijn vrouw en hemzelf.

Het zijn een bloem, die symbool staat voor zijn vrouw en een zeilboot voor hem. De bloem duwt het bootje door de woeste golven, zo vertelt Matthijs en dit staat voor de relatie tussen hen beiden.

Net als onze voorgangers willen ook wij een teken van onze aanwezigheid op het Huis achterlaten.

Dit teken, bestaande uit een bloem, staat voor schoonheid, huiselijkheid en rust en een scheepje dat het ondernemen en het avontuur uitbeeldt.

Dit is te zien op het gebrandschilderde raam in de keuken, op de steen in de hal, in de Fries van een van de boekenkasten, boven de deuren van de kapschuur, op de terrasmuur van de orangerie en op het prieel in de geurtuin.

De ornamenten op de bogen van het prieel links van de bloem en rechts van het schip zijn verschillend.

De steel van de bloem geeft gestage en harmonische groei aan. Het schip lijkt dapper de woeste golven te trotseren, maar zou zonder de voortdurende druk van de groeiende bloem weinig voortgang maken.

Domus Nostra Mundus est is de spreuk die bij het teken hoort.

Ons huis is de wereld. Wat mag dat betekenen? Voelen we ons overal in de wereld thuis of houden we ons alleen nog maar bezig met het Huis en sluiten we ons juist voor de rest van de wereld af?

Hierop uit hij zijn oprechte zorgen over de manier hoe er met het in stand houden van een monument wordt omgegaan. Gelukkig ziet de gemeente Dinkelland wel het belang van de instandhouding van de Havenzate in en de goede bedoelingen van Matthijs Wanrooij om het Huis te Breckelenkamp te behouden.

Helaas kan de gemeente Dinkelland niet veel meer betekenen dan dat, terwijl Matthijs en zijn vrouw er alles aan willen doen om zich aan te passen om het Huis de zekerheid te bieden om voort te kunnen bestaan.

Langzaam wordt duidelijk dat het hebben en behouden van een monument een constante bron van zorg is.

Na dit onderwerp komt ter sprake dat Matthijs geboren is in Markelo en daar nog altijd familie heeft wonen.

Als baby is hij verhuisd naar Rotterdam. Zijn vader was wiskundeleraar en in zijn jeugd gingen de vakanties altijd weer terug naar Markelo. Het is te merken dat hij daar goede herinneringen aan heeft.

De carrière van Matthijs lag in het ondernemerschap van ICT-bedrijven. Wat maar weinig mensen weten is dat hij ook schilderde. Hij heeft zelfs op zijn vakgebied aan tentoonstellingen meegedaan, onder andere in Palm Springs USA, ook heeft hij voor tal van bekende bladen en managementtijdschriften publicaties uitgebracht.

Hij deed dit graag, maar omdat dit naast zijn werk moest gebeuren en het de nodige tijd en energie kostte, heeft hij op een gegeven moment besloten om daarmee te stoppen. Hij neemt ons mee naar zijn werkkamer waar een aantal schilderijen en een tekening hangen die heel verrassend zijn qua onderwerpen.

Het werpt een heel andere blik op de mens Matthijs. Ook heeft hij boeken geschreven, waaronder "de glasarena" dat deels gaat over kunstmatige intelligentie. Het boek is voor belangstellenden nog steeds verkrijgbaar. Mooi om te horen hoe enthousiast Matthijs vertelt over de schilderijen en het schrijven van zijn boeken.

Hierop neemt hij ons mee naar de bovenverdieping waar hij samen met zijn vrouw verblijft. In het trappenhuis hangt nog een heel bijzonder schilderij waarvan hij ons de betekenis vertelt. Na de kennismaking met zijn vrouw vertelt ze dat zij afkomstig is uit Enschede en zij elkaar uiteindelijk hebben ontmoet. In 1965 zijn ze in het huwelijk getreden en prijzen zich gelukkig dat ze nog altijd samen mogen zijn. Een van de kleinzoons is aanwezig en terwijl we naar beneden lopen horen we de klanken van de vleugel.

Hierop stellen we een vraag over de oranjerie waarop hij enthousiast reageert en gezamenlijk lopen we die kant uit. De zon schijnt nog altijd uitbundig en via een poortje, een van een aantal die oorspronkelijk op het terrein stonden en hersteld zijn, komen we in de tuinen. Prachtige rozen in vele kleuren, geurend en mooi aangelegd. Wat verderop staat een trap in de tuin en terwijl we ernaar vragen vertelt Matthijs dat hij zelf nog een deel van het onderhoud doet, ja zelfs de bomen snoeien, al is zijn vrouw daar minder enthousiast over.

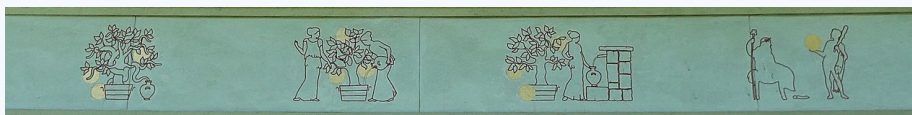
Via prachtige begroeide doorgangen komen we aan bij de oranjerie. Bij het bouwen van deze oranjerie zijn technieken uit de zeventiende eeuw toegepast. De citrusbomen staan buiten in kuipen die hij zelf ontworpen heeft en de eerste bloesems en vruchten zijn zich aan het

ontwikkelen. Ook deze verzorgt hij zelf.
Gelukkig zijn er een aantal vrijwilligers die meehelpen, maar zouden er meer van harte welkom zijn.
Het is een groot landgoed dat het nodige onderhoud vraagt.

Matthijs vertelt dat hij de oranjerie helemaal zelf heeft ontworpen en de tekeningen hiervan hangen binnen. Een bijzonder ontworpen gebouw met heel veel persoonlijk bedachte details. Langs de dakrand heeft hij schilderijen aangebracht waarin hij bladgoud heeft verwerkt. De verf is speciaal gemengd en met speciale ingrediënten gemaakt. De kwaliteit ervan is zo goed behouden waardoor het lijkt alsof het nog maar pas is geschilderd.

Tijdens het bekijken van de oranjerie vertelt Matthijs vol passie hoe hij dit allemaal heeft bedacht en uitgevoerd en het moet gezegd worden dat het er allemaal bijzonder uit ziet.

De beschrijving van de Fries, zowel binnen als buiten, verwijst naar de invloed van de seizoenen en naar de begeerlijkheid van het bezit van de gouden appels.

Het gebouw heeft een geheel eigen visitekaartje door die met geduld aangebrachte, persoonlijke kenmerken.

Ook hier vind je het symbool van de bloem met de zeilboot terug.
Het is een teken van verbondenheid van beiden die op veel plaatsen terug te vinden is, wat aangeeft hoe hen beiden met de plek verbonden zijn.

Hierop lopen we door de tuin langs het water dat de Havezate omsluit.
Deze tuin is een zeldzaam en gaaf bewaard voorbeeld van een Hollands-Classicistische aanleg waarbij geometrie en

perspectiefwerking de uitgangspunten voor het ontwerp vormden.
Prachtige bomen en veel soorten hosta's zijn er te vinden.

Dan komt de moestuin met daarin de bijzondere Victoriaanse kas in zicht.
Tijdens het lopen kunnen we de conclusie trekken dat alles wel veel onderhoud nodig heeft en dat hier vrijwilligers nodig zijn om het allemaal bij te kunnen houden.

Volgens Matthijs is het eigenlijk in zijn geheel gekkenwerk dat wat het vraagt, maar, zegt hij, we doen het met liefde en willen dit alles voor het nageslacht behouden.
Nadat we bij de kas zijn aangekomen vertelt hij met enige trots dat hij deze kas uit 1900 met unieke, oorspronkelijke inventaris heeft laten overkomen en in ere heeft laten herstellen. Vooral het plaatsen van het op maat gemaakte glas ging niet zonder slag of stoot, maar het resultaat mag er zijn.

Een mooie oude kraan siert boven een Bentheimer zandstenen diepe put met daarin een ronde stenen bak die ook een bijzondere geschiedenis heeft.
Deze was er speciaal in geplaatst toen de kinderen van hen beiden nog klein waren. Het was voor de veiligheid, ter voorkoming dat ze in de put zouden kunnen vallen.

Ook staan er in de oude boomgaard een aantal oude appelbomen waarvan vroeger van de appels zelf sap werd geperst. Deze pers staat nog altijd in de orangerie en is het persen van de appels nu uitbesteed.

Met een hand tegen de boom geleund die sterappels geeft vertelt hij hierover en plukt een stukje schors van de boom. De liefde voor het gehele bezit van Huis te Breckelenkamp spreekt uit dit kleine, ogenschijnlijk simpele gebaar.

Hierop lopen we weer naar het Huis terug.

Na een hartelijk afscheid kunnen we concluderen dat we met dit interview een

bijzonder kijkje hebben mogen nemen in het leven van Matthijs Wanrooij en zijn vrouw Gerry Wanrooij - De Gelder, eigenaren van het monument Huis te Breckelenkamp te Lattrop.

Misschien is het goed te bedenken dat niet alles goud is wat blinkt als je de eigenaar bent van een monument.....

COLOFON

Het Erfgoed Magazine Enschede is een uitgave van de Stichting Cultureel Erfgoed Enschede.

Redactieadres:

Stichting Cultureel Erfgoed Enschede
info@cultureelerfgoedenschede.nl

Redactie:

John Nijhuis en Sonja Bos-Smit

De foto's in dit magazine zijn eigendom van SCEE

Bankrelatie:

NL87 INGB 0006 9973 92 t.n.v. Stichting Cultureel Erfgoed Enschede.

Disclaimer

-Ondanks aan de samenstelling van deze nieuwsbrief bestede zorg kan de redactie geen aansprakelijkheid aanvaarden voor de onvolledigheid of onjuistheid van deze nieuwsbrief.
---Het lukt ons niet altijd om de rechthebbende auteur(s) van foto's te achterhalen. Mocht je van mening zijn dat je rechthebbende bent van een foto in dit Magazine, stuur dan een mail naar: info@cultureelerfgoedenschede.nl

Heb je dit Magazine doorgestuurd gekregen en wil je deze ook zelf ontvangen? Aanmelden kan via de homepage van onze website

Deze e-mail is verstuurd aan [{{email}}](#). • Als u geen nieuwsbrief meer wilt ontvangen, kunt u zich [hier afmelden](#). • U kunt ook uw [gegevens inzien en wijzigen](#). • Voor een goede ontvangst voegt u info@cultureelerfgoedenschede.nl toe aan uw adresboek.

Laposta